

MANNA

Τῆς στρογγύλας μάγισσας ἢ κόρη μιὰ φορὰ
κάποιου βουνοῦ ἀνέβαινε τὰ πλάγια,
μαζεύοντας φειδόχορτα φαρμακερά,
ξώροκια γὰρ κάν’ ἢ μάννα της καὶ μάγια.

Κ’ ἕνα βοσκόπουλο παύει γὰρ τραγουδεῖ
ὡς βλέπει γὰρ περνάει μὲ τὰ δεμάτια της.
Καὶ πέφτει μαγεμένο τὸ ξανθὸ παιδί,
ἀπὸ τὰ κολασμένα, μαῦρα μάτια της.

Τῆ στάνη, τὸ κοπάδι του ξεχνάει
ἀφήνει τὰ τραγούδια, τὴ φλογέρα του,
καὶ κάτω ἀπ’ τὸ παράθυρό της ξενυχτᾷ
καὶ κεῖ περνάει τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα του.

— Πῆς ποιά θυσία θές γὰρ κάνω γιὰ χατήρι σου •
γλυκειά μου μάγισσα-τσιγγάνα,
γιὰ γάβγης μιὰ στιγμή στὸ παραθύρι σου
γὰρ ξαναειδῶ τὰ μάτια σου τὰ πλάνα;

Καὶ λέγει αὐτή: Φτωχὸ βοσκόπουλο καῦμένο,
θέλω γιορτάνι ἀπὸ χουσάφι δουλεμένο,
καὶ μέσ’ σὲ θήκη μὲ μαργαριτάρια πλουμισμένη,
νάχη ρουμπίνι τὴν καρδιά σου κρεμασμένη.

Σχίζει τὰ στήθη του μὲ δίστομο μαχαῖρι,
καὶ τὴν καρδιά του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι
σ’ ὀλόχρονη ἀλυσίδα τὴν κρεμάει,
κ’ εὐθὺς στὴν στρογγύλα τὴν ἀγάπη του τὴν πάει.

Χαμογελάει τ’ ἄλιζό της στόμα
κι’ ἄπονα τοῦ ζητάει: — Θέλω ἀκόμα
τὰ δυὸ σου ζαφειρένια μάτια γιὰ στολίδι,
δεμένα σ’ ἕνα σπάνιο δαχτυλίδι.

Στοῦ χροσικοῦ τὸ ἀργαστήρι τρέχει
καὶ τὰ ζαφείρια — μάτια του τὰ χύνει
μονάχος. Κι' ὄλο του τὸ ἔχει,
γιὰ ἓνα δαχτυλίδι ἐκεῖ τὸ δίνει.

Κι' ὁ πόνος κ' ἡ ἀγάπη, ὀδηγάει,
τὸν ἄμοιρο τυφλὸ καὶ τῆς τὸ πάει...

Τὸ παίρνει καὶ τὸ χέρι της στολίζει...
Ξεσπᾶ σὲ γέλιο ἄκαρδο ἐκείνη —
γέλιο σκληρό, γέλιο κακὸ ποὺ βρίζει...
τὸν στρώχνει καὶ τὴν πόρτα της τοῦ κλείνει :
— Εἶν' ἡ ἀγάπη μου πολὺ ἀκριβὴ καὶ μὴν κοπιάζεις
Φτωχὲ τσοπάνο μου, — τοῦ λέει
ὄ, τι κι' ἂν δώσης, δὲν τὴν ἀγοράζεις !

Πέφτει ἐκεῖνο στὸ κατῶφλι της καὶ κλαίει...
Περονᾶ ἡ ἄμοιρη του ἡ μάννα καὶ ξανοίγει
πεσμένο στῆς ξωθιάς τὰ σκαλοπάτια
— χωρὶς καρδιά γι' αὐτήνε πιά καὶ μάτια —
τὸ σπλάχνου της, ... κι' ὁ σπαραγμὸς τὴν πνίγει.

Σὰν τὸ μωρὸ τὸν παίρνει στὴν ἀγκάλη
καὶ λέει, χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι :
— Ἔλα παιδί μου πᾶμε σπῆτι ὡς τόσο
κι' ἐγὼ μὰ πιόμορφη νυφοῦλα θὰ σοῦ δώσω.

Καὶ τὸ ξανθὸ παιδί τὸ ἐρωτεμένο
τῆς ἀπαντάει μὲ παράπονο πνιγμένο :
— Ὅ, τι καλὸ κι' ἂν εἶχα, μάννα μου γλυκειά μου,
τὰ μάτια μου, τὸ νοῦ μου, τὴν καρδιά μου,
ὄλα τὰ πῆρε. Ἄν θὲς ἄλλη ν' ἀγαπήσω,
σῦρε καὶ φέρε μου τα πάλι πίσω.

— Παιδί μου ! λέγ' ἡ μάννα πονεμένα,
Νοῦ καὶ καρδιά καὶ μάτια θάμ' ἐγὼ γιὰ σένα.
Ὅχι δὲν πῆρ' ἡ στρογγυλά ὄλα τὰ καλά σου.
Ἄφοῦ ἔχεις τὴ μαννοῦλα σου κοντά σου.

ΣΥΛΒΙΟΣ